

Τὸ κινδυνώδεστερον λάθος ἡμῶν εἶναι ὅτι ἐκλαμβάνομεν τὴν κτίσιν ὡς Θεὸν, καὶ τὴν γῆν ὡς οὐρανόν. Ὅποιους θερμοὺς καὶ περιπαθεῖς συλλογισμοὺς ἔχομεν διὰ τὸν κόσμον, πρὶν αἱ θλίψεις ψυχράνῃσι καὶ μετριάσωσιν αὐτούς! Αἱ θλίψεις ὁμιλοῦσι καταπειστικῶς, καὶ ἐλκύουσι τὴν ἀκρόασιν, ὅταν οἱ ἱεροκλήρυκες δὲν εἰσακούωνται. Πολλάκις ὁ ταλαίπωρος Χριστιανὸς ἀρχίζει νὰ ἐπιθυμῇ τὰ πλούτη, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὕτω χάνει τὴν εἰς τὰ ἐπουράνια κλίσιν, καὶ τὴν δι' αὐτὰ χαράν του, ἕως οὗ ὁ Θεὸς βάλλῃ χεῖρα εἰς τὸν πλοῦτον, ἢ τὰ τέκνα, ἢ τὴν συνείδησιν, ἢ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ, καὶ συντρίψῃ τὸ ὄρος του, εἰς ὃ τοσοῦτον ἐνεπιστεύετο. Καὶ τότε, ὅποταν κληήρης ὢν ἀτονίζεται ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, ὁ κόσμος εἶναι μηδὲν, καὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι κᾶτι. Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἔβαλλεν ὑπὸ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τὰς ἀκάνθας ταύτας, ἡθέλομεν κοιμᾶσθαι ὅλην τὴν ζωὴν μας, καὶ χάσει τὴν δόξαν μας.

Αἱ θλίψεις εἶναι προσέτι τὰ δραστικώτερα μέσα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μᾶς προφυλάττῃ ἀπὸ τοῦ νὰ χάσωμεν τὴν ὁδόν, ἥτις ἄγει εἰς τὴν ἀνάπανσίν μας ἄνευ τοῦ περιφράγματος τούτου τῶν ἀκανθῶν ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν, μόλις ἡθέλομεν φυλάττει τὸν δρόμον πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς αὐτὸ ἐν μόνον ἀνοικτὸν μέρος, πόσον ἔτοιμοι εἴμεθα νὰ τὸ εὗρωμεν, καὶ νὰ παρεκτραπῶμεν δι' αὐτοῦ! Ὅταν γινώμεθα ἀσελεῖς, ἢ ὑπερήφανοι, ἢ φρονῶμεν τὰ τοῦ κόσμου, πόσον ἡ ἀσθένεια ἢ ἄλλη τις θλίψις μᾶς καταδαμάζει! Πᾶς Χριστιανὸς δύναται νὰ ὀνομάσῃ τὴν θλίψιν ἐν τῶν καλητέρων παιδαγωγῶν αὐτοῦ, καὶ νὰ εἴπῃ μετὰ τοῦ Λαβίδ, «Πρὸ τοῦ με ταπεινωθῆναι, ἐγὼ ἐπλημμέλησα» διὰ τοῦτο, τὸ λόγιόν σου ἐφύλαξα.»

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ.

ΤΟ Γνωθί σαυτὸν εἶναι μία τῶν πλέον ὠφελίμων καὶ σπουδαίων ἐντολῶν εἰς ὅλον τὸ σύστημα τῆς ἡθικῆς· ὅθεν καὶ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλως ἐσεβάζοντο τὸ γνωμικὸν τοῦτο, καὶ μεγάλως ὑπελήπτοντο τὸ χρέος τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐξετάσεως. Λέγουσιν ὅτι Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἦτον ὁ πρῶτος ὅστις ἐκήρυξεν αὐτὸ, καὶ μάλιστα εἶχε συνήθειαν νὰ λέγῃ ὅτι τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν εἶναι τὸ δυσκολώτατον πάντων. Τοῦτο μετεχειρίσθη ἔπειτα Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ εἶναι μία τῶν τριῶν ἐκείνων ἐντολῶν, περὶ ὧν ὁ Πλίνιος βεβαίως ὅτι ἐπεγράφησαν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν μὲ χρυσᾶ γράμματα. Ἦτον ἔπειτα εἰς ὑπόληψιν μεγάλην καὶ συνεχῇ χρῆσιν παρ' ἄλλοις, ἕως οὗ ἀπέκτησε κύρος θεῖον χρησιμοῦ, καὶ ἐνομίσθη ὅτι ἐδημοσιεύθη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐξ ἀρχῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἴτιον δὲ τῆς κοινῆς ταύτης γνώμης, λέγει ὁ Κικέρων, εἶναι ὅτι, περικλεῖον τοσοῦτον βάθος νοημάτων καὶ σοφίας, φαίνεται πολὺν μέγαν τὸ ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν εὐφυίαν τοῦ ἀνθρωπίνου νοός. Ἡ αὐτὴ γνώμη, ὅτι δηλ. προήρχετο ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦτον ἴσως ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐγρά-

φη μὲ κεφαλαιώδη χρυσᾶ γράμματα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 3.

ΑΡΑΒΙΑ.

Ἡ ΑΡΑΒΙΑ εἶναι μεγάλη χερσόνησος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης μέχρι τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, καὶ ἀπὸ τῆς Συρίας μέχρι τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Διαιρεῖται δὲ εἰς τρία μέρη, τὴν Ἐρημον, τὴν Πετραίαν, καὶ τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν.

(I) Ἡ ΕΡΗΜΟΣ ΑΡΑΒΙΑ.

Αὕτη εἶναι τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς Ἀραβίας, καὶ συνόρεύει πρὸς βορρᾶν μὲ τὴν Συρίαν, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Βαβυλωνίαν, πρὸς νότον μὲ τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην. Οὗτος εἶναι ὁ τόπος, ὅστις ὀνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἑβραίων Γῆ τῆς Ἀνατολῆς, ἢ τῶν Ἀνατολῶν,* οἱ δὲ κάτοικοι, υἱοὶ τῶν ἀνατολῶν.

Ὁ τόπος οὗτος εἶναι, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἔρημος, καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἀμμόωδης, πλην ὅχι παντοῦ. Ἐπομένως δὲν καλλιεργεῖται, ἀλλὰ κατοικεῖται ἀπὸ φυλὰς νομάδων, οἵτινες μεταβαίνουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἢ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ποιμνίων των.

Οἱ νομάδες οὗτοι διαιροῦνται εἰς φυλὰς καὶ πατριάς, ἐξ ὧν ἐκάστη εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς λοιπὰς, ἔχουσα τοὺς ἰδίους τῆς ἡγεμόνας (ἢ Σέχιδας), κατοικοῦν δὲ εἰς σκηνάς, καὶ τὰ μεγάλα πλοῦτη των συνίστανται εἰς καμήλους, βόας, πρόβατα, αἴγας, κτλ. καὶ ὅχι εἰς οἰκίας ἢ γαίαις, καθὼς μεταξὺ ἡμῶν. Ὅστις δὲ ἀναγνώσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν πατριαρχῶν, Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, Ἰακώβ, καὶ Ἰὼβ, θέλει παρατηρήσῃ ὅτι ὁμοίαν κατὰ σχεδὸν διαταύτα τοὺς σημερινοὺς κατοικοῦς τοῦ τόπου τούτου.

Ἡ Ἀδύσις, πατρίς τοῦ Ἰὼβ (Ἑβραϊστὶ Οὐζ), φαίνεται ὅτι ἦτον ἐπαρχία τοῦ τόπου τούτου, καὶ ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τὸν Οὐζ, υἱὸν τοῦ Ἀράμ, καὶ ἔγγονον τοῦ Σήμ. Ἰδὲ Γέν. ι. 28.

Ἡ Ἐρημος Ἀραβία ἐκατοικεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσμαὴλ καὶ τῆς Χεττούρας. Ἔως καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰακώβ, Ἰσμαηλίται ἐμπορεύοντο μεταξὺ τοῦ ὄρους Γαλαὰδ καὶ τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπωλήθη ὁ Ἰωσήφ παρὰ τῶν ἀδελφῶν του, Γέν. λζ'. 25-28. Ὀνομάζονται δὲ καὶ Μαδιανῖται, (ἐδ. 28. 30), ἢ διότι ἐκατοίκουν εἰς τὴν γῆν Μαδιάμ, ἢ διότι ἐνώθησαν μὲ τοὺς Μαδιανίτας καὶ ἔγιναν μὲ αὐτοὺς μία φυλὴ, ὡς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ μὲ τοὺς Χορράιους, Γέν. λστ'.

ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ἸΣΜΑΗΛ.

Δώδεκα υἱοὶ τοῦ Ἰσμαὴλ ἀναφέρονται εἰς Γέν. κε'. 13-16, Ναβαϊῶθ, Κηδάρ, κλπ. καὶ οἱ ἀπόγονοι των εἰς διάφορα μέρη τῆς Γραφῆς, ὡς τοῦ Ναβαϊῶθ, Ἡσα. ξ'. 7,--οἵτινες ὀνομάζοντο παρὰ τῶν Ἑλλήνων Ναβαθαῖοι,-- τοῦ Κηδάρ, ὀνομαζόμενοι ὁμοίως Κεδραῖοι, κατοικοῦντες μαύρας σκηνάς, ὡς καὶ οἱ σημερινοὶ νομάδες, πλουτοῦντες εἰς ἀγέλας καὶ ποίμνια, φιλοπολεμοὶ καὶ περίφημοι τοξόται,--τοῦ Θαϊμάν, τοῦ Ἰετοῦρ, καὶ τοῦ Ναφίς.

* Ἐκ τοῦ ἐναντίου, Ἀράβ σημαίνει δύσις· δηλονότι ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη παρὰ τῶν Βαβυλωνίων ἢ μάλλον, οἱ ἐντόπιοι Ἀραβες μετόψκηναν εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐξ ἀνατολικωτέρας χώρας, καὶ προβαίνοντες οὕτω πρὸς δυσμὰς ὀνόμαζον φυσικὰ τὸν τόπον, εἰς ὃν ἐπλησίαζον, Ἀ ρ ἄ β, ἥτοι γῆν τῆς Δύσεως.